

עיד אלא שבקט מכן-אבי בהיותו ברא"צ בחגיגה רבציר, להדפיס להבא את שמו החדש בפירוש. ובכן, לא „יודל“ ולא „ביין“ כי אם דוקא — יהודה-לב-איש : כך נאה וכך יאה לאיש יהודה בעל לב עברי. ואי"ה בהג היובל של המושבה הבעל"ט נשתה „לחיים“ לכבוד השם החדש „יהודה לב-איש“ ואולי גם השם השני. מאי ר-א ב-אי ש ? ...

* * *

אכן נשתנו הזמנים ונתחלפו העתים. לפני שנים אחדות, נסעה חצי א"י אל הקונגרס בקר-יסכד באנתי „קרניאליה“ — פקידים, מורים, מנהלים, שדר"ים מודרניים וסתם בטלנים. וכדי לקיים את הפסוק : „מה שיש ביבשה יש : גם בים“, נערכו הרצאות באניה, ממש כמו בארצנו החביבה. אז יעלה ד"ר פריץ בודנהימר על הדוכן, פלומר על הסיפון, והרצה לפני הקהל הקדוש הזה על ההפלאות — בגרמנית. והקול קול יעקב י, שהיה בין הנוסעים, נשמע אז ברמה — בלי מנביה-קול — מלב האניה עד עתוני ירו-שלים, נגד הד"ר, התנו של אוסישקין, שרבר לו-ע זית ולא עבר ית...

והנה, בשבוע זה קראנו ב„דאר היום“ כי ד"ר פריץ בודנהימר השתתף בקונגרס הבין לאומי לזי-אולוגיה ולאיקויםילוגיה בפריז, ובנעילת הקונגרס השתמש התנו של אוסישקין בזכותו ודבר — עבר ית... (חסוף בעמוד ז')

יודעתם, רבותי, מפני מה נקראה השכונה הקטנה „בתי מוהל“ הסמוכה לתל פיות בשם ארנונה ? — מפני כי הילדה הראשונה, שנו-לדה בבתים האלה בזמן האחרון, שמה ארנונה... זה מזכיר לי את ההלצה הידועה : שואלים : מפני מה נקרא שם העיר מ-י-ה-י-ל-ו-ב ? מפני שרי שמואל מוהליב-י-ב-י-ל-ד שם...

ואתם הלא תשאלו, כדרככם, מפני מה נקראה הילדה דוקא על שם נחל ארנונה אשר במדבר היוצא מנבול האמורי ולא על שם אפרת הסמוכה, כמו למשל „רמת דחל“, או ע"ש מבצר מצדה הנשקף מרחוק. או עין-גדי אשר בנבול יריחו ? הלא טוב קדרון וקישון נהרות פלשתינה (א"י) כיכל עבר הירדן ? יש טעמא במילתא. הכורגנים מתלפיות בכ-לקחו להם את כל השמות היפים לרחובותיהם כיצבר-הירדן מערבה וע"כ נפרדו כאברהם ולוט בשעתם וזלכו ה„ארנונים“ לעבר הירדן מזרחת...

והלאוי, שלא יגיע הדבר חלילה לאזני האסיר עבדאללאה... * * * **ואתם** הלא קראתם בודאי בשבוע זה ב„דאר היום“ את השם יהודה-לב-איש באותיות „ותודיענו“ לכבוד יובל השבעים שלו ? ובכן, את השם העברי החדש והמשולש הזה, שנתתי לו בשעורי הקודם, קבל עליו ברצון ר"ד, שיאריך ימים ושנים, אפילו לעת זקנתו. ולא

— „דאטיס אלרייט !“ (הכל בסדר), ענה פלומר בחביבות, ה„שד“ אינו כ"כ שחור כפי שמתארים אותו... ובשעת דבורו הושיט לו מקופסתו סיגרה דקה וארוכה מהאוואנה, אף הקטיר אותה לרץ כאש ה„פייפ“ אשר בפיו. ואולם בזה עוד לא נגמר — העיקר הוא ה„סוף פסוק“.

כשנמנה לורד פלומר לנציב עליון בא"י ועבר בפעם הראשונה על קציני הצבא שעמדו לפניו בשעת קבלת הפנים, והנה אחד מהם משך את תשומת לבו. איה ראה את האיש הזה ? קמט את מצחו, ישנם את כל כח טביעות עינו, התבונן והתבונן... — התכירני, ידידי ? שאל מאת סגן הקצין. העמיד הקצין פניו תם כאילו לא הכירהו. — התזכר אולי את „השד“, שחפשת פעם בחפירות שם באפריקה הדרומית ? שאל טוב הנציב. — אוה, יעס... יעס ! (אה, כן... כן ! !) ענה השני כמתאמץ לזכור נשכחות.

הקצין נרתע לאחוריו כי נבחל מפניו. ואולם הזקן טפח על כתפו בחיבה ולהין את ידו בחום לפני כל הקצינים לעודדו. לאחר כך — מספרת האנדה — נמנה רשמית סגן הקצין למפקד החיילים, שומרי ראשו של הנציב העליון השני על ההר... * * *

רק בירושלים, כשהיה מאסף בכל שנה, ביום הכי-בוש, אל המגרש הרומי את כל חיילי הגדוד העברי עם ה„מדליות“ שלהם והיה מדבר אליהם, אפילו תחת הגשם, דברי חיבה ועידוד והם, ה„בוים“ שלו, אהבוהו כאב ממש — אלא גם שם באפריקה הר-חוקה על שדה המלחמה היתה חיבה יתרה נודעת לחיילים מהגנרל שלהם.

ופעם, ביום קיץ, כשהחיילים שלו שכבו בתוך ה„טרנטשם“ (החפירות) בטרנסבל — מובן, שלא היו אלא החפירות הגדולות של המלחמה העולמית! — לקח פלומר קופסא גדולה של סיגארות ארוכות ודקות מהאוואנה, מהמין המובחר, פשט את מעילו והפישל את שרוליו עד למרפק, והלך בכבודו ובעצמו לחלק ל„בוים“ סיגרה או שתים לב"א מהם... והנה לפתע הופיע רץ על סוסו, וכשראה את פלומר בלי בגדי שדר לא הכירהו : — האם לא פנשת כאן במסרה את „השד“ הלז ? שאל הרץ מפלומר. — איזה „שד“ ? השיב השני. — זה הגנרל פלומר, ענה הרץ, דבר נחין לי אליו מפיצנר...

— אני הוא השד, אמר הגנרל בחיוך בטפ-הו בירו על לבו. נקל לשער את פחדו של הרץ. המסכן התחיל רועד בכל אבריו „פל, פלו, פלומ... פלומר !“ וניסה להתנצל לפניו כי „שד“ הוא ג"כ אחד ממלאכי השמים...

אמר עזמות...

יחד עם לורד קיצנר לפני ארבעים שנה בערך, נקרא פלומר בפי הצבא בשם „הגנרל הנמוך“, מחמת שקומתו לא הגיעה לקומתם הממושכה של החיילים הבריטים בעלי שש רגלים, ויש שקראו לו גם „בעל המנוקל“ על שם הזכוכית שהיתה תקועה תמיד לאחת מעיניו.

ומדרש אנדה יש, כי פעם אחת עמד עם קצי-ניו בשדה הקרב והתבונן יחד עם לתוך ספת-המלחמה השטוחה לפנייהם, והנה — בום ! — פצצה נורסה ממחנה האויב (בס"ה היו לקרינר הזקן חצי תריסר תותחים !) ונפלה על יד הטעום שלהם... כלם נבהלו וכרחו איש איש לעברו, נמלטו בעור שיניהם כל עוד נשמתם בקרבם. רק אהד מהם נשאר עומד על מסומו בלי גוע וכלי זוע כאילו לא אליו התכוונו. זה היה, הלא תבינו מאליכם, הגנרל פלומר, כשתזרו אליו הקצינים אחרי רגעים מספר, ראו שהוא דופס באצבעותיו כסנוקרת על מכנסיו בקרירות כדי לנער מעליהם את האבק שנורק ע"י הפצצה. פנה למפקד התות-חים ואמר לו בניהותא ובאירוניה דקה : — השתק נא קצת את המנוול ההוא היורה שם למולנו...

* * * **פלומר** אהה, כידוע, את ה„בוים“ שלו, לא

הוא, זכרונו לברכה, היה מסוג אותם המצ-ביאים הגדולים שאגדות יפות מתרקמות סביבם בחייהם, ואניקרוטות נאות וגם פיקנטיות מתהלכות עכשיו בעתונים אחר מיתתו על אומץ לבו, על עוז רוחו וביחוד על ממשלתו האוטוקרטית בא"י, שהצליחה...

מסתמא הכינותם בעצמכם, כי מתכוון אני אל לורד פלומר, שהלך לעולמו בלונדון. הן זוכרים כלנו עדיין את תשובתו הטיפוסית לכישלחת הצפתית, שאיימה עליו כי מסירה היא מעליה כל אחריות מהתוצאות אם דגלי הגדוד העברי ינחו חס ושלוים בבית הכנסת של ה„חור-בה“ בירושלים :

“That's all right. You're not asked to be responsible for the consequences. I'll be Responsible!”

בעברית פשוטה זאת אומרת : „הכל בסדר. אין אתם מתבקשים להיות אחראים בעד התוצאות : אני אחראי !“

דבור יקר ואמתי זה „אני האחראי“, שנורק כחל מפי החייל הזקן בלא לב ולב, הספיק להטיל אימה על בני דודנו כל ימי נציבותו בא"י... * * *

במלחמתו נגד הכורים באפריקה הדרומית